

Οἱ κώδωνες τοῦ ἁγίου Μάρκου ἤρχισαν ἐκ νέου τὸν πενθίμον αὐτῶν ἦχον καὶ εἰς τὴν κωδωνοκρουσίαν ταύτην ἀνταπεκρίθησαν οἱ κώδωνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Βενετίας. Τὸ φέρετρον μετηνέχθη εἰς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν γόνδολον καὶ ἡ κηδεῖα ἤρξατο βαίνουσα ἐπὶ τῆς θαλάσσης· προηγοῦντο δ' αὐτῆς καὶ εἶποντο ἐπὶ μεγάλων λέμβων φερουσῶν τὰ ἐθνικὰ χρώματα, δύο μουσικαί, ὧν ἡ ἑτέρα ἡ ἀστικὴ καλουμένη μουσικὴ, εἶναι κατὰ πάντα ἐξαιρέτως. Πέριξ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς νεκροφόρου λέμβου ἑκατοστίες ὅλοι γονδολῶν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ἡ βασιλικὴ γόνδολα ἥς οἱ γονδολιέροι φέρουσι τὰ βασιλικὰ σήματα, ἡ πατριαρχικὴ γόνδολα, ἥς οἱ γονδολιέροι ἔχουσι στολὴν κυανῇν καὶ πῖλους ὑψηλοὺς ἐπαργύρους ὡς τινες ἀμαξηλάται ἀριστοκρατικοῦ ἀνδρὸς κρατοῦντες ἀντὶ τῆς κώπης τὸ μαστίγιον. Αἱ γόνδολαι τῆς Ἑταιρίας τῶ κηδεῖων ἔχουσι λευκὰς σημαίας μετὰ πενθίμων ἐπικαλυμμάτων, οἱ δὲ γονδολιέροι στολὴν μέλαιναν μετὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κοσμημάτων. Ἡ πομπὴ αὕτω πῶς βαίνουσα διέρχεται τὴν Μεγάλην Διώρυγα. Τὸ ὕδωρ ἐξαφνίζεται ὑπὸ τῆς γονδόλαι· ἡδύνατό τις περὶ βαίνων ἐπ' αὐτῶν νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην. Παρωμοίᾳσα τοῦτο πρὸς εὐρεῖαν σχεδίων, ἥτις δι' ὀλίγων κωπηλατημάτων κατορθοῦται νὰ πλέῃ.

Τὰ ἐπὶ τῆς Μεγάλης Διώρυγας παλαιὰ μέγαρα ἔρημα καὶ ἐγκαταλελειμμένα συνήθως εἶναι πλήρη θεατῶν. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάρου τοῦ Μαρίνου Φαλιέρου ξανθὴ γυνὴ ὁμοιάζουσα πρὸς ἁγίαν τοῦ Τισιανοῦ, λικνίζει ὠραῖον ξανθὸν βρέφος ἐν ταῖς ἀγκάλαις της. Ὅλοι αἱ γέφυραι, ὅλοι αἱ διώρυγες εἶναι κατάμεστοι θεατῶν. Ἡ Γέφυρα τοῦ Ριόλτον παριστᾷ ἰδίως ἐξάίσιον θέαμα. Αἱ μουσικαὶ πακνύζουσι λυπηρὰ ἐμβόκηρια. Οἱ κώδωνες ἐξακολουθοῦσι κρούμενοι πενθίμως.

Ἠκολούθησα τὴν κηδεῖαν μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, ὅτε δ' ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει. Ἡ μικρὰ πλατεῖα, ἡ κατ' ἐξοχὴν καλουμένη Piazzetta ἐξηφανίζετο ἐν τῇ σκιᾷ, μόλις δὲ διακρίνοντο ἔτι ὡς ὄψμα· τὰ οἱ δύο αὐτῆς κίονες οἱ φέροντες τὸν ἅγιον Θεόδωρον καὶ τὸν λέοντα τοῦ ἁγίου Μάρκου. Τελευταία ἄκτις τῆς ἡμέρας ἔπαιζεν ἔτι ἐπὶ τοῦ ῥοδόχρου μαρμαίρου τοῦ δουκικοῦ παλατίου. Μοὶ ἐφάνετο ὅτι ἐπαναβλέπω τὴν ἀρχαίαν Βενετίαν, τὴν Βενετίαν τῶν Δογῶν καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν Δέξα. Γόνδολα διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τὴν Γέφυραν τῶν Στεναγμῶν· μοὶ ἐφάνη ὅτι μεταφέρει μακρὰν πρὸς τὴν Ὀρφατὴν Διώρυγα τὸ πτώμα πολιτικοῦ δεσμίου, κρύφα θανατωθέντος. Αἶφνης ὁ γονδολιέρος ἤρξατο ᾄδων ᾠδα... Οἱμοὶ! τὸ ᾠσμα ἦτο ἡ κόρη Ἀγγώ.»

ΑΦΡΟΦΟΡΟΣ Ο ΑΦΡΩΔΗΣ

Τὰς ἡμέρας ταύτας ὅτε τὰ κάλλη τῆς ἐξοχῆς προκαλοῦσι τοὺς πάντας νὰ καταλίπωσι τῶν πόλεων τὸν μονότονον βίον, θὰ παρατηρήσωσιν οἱ ἀνὰ

τοὺς ἀγροὺς πλανώμενοι λευκὸν ἀφρόν ἐπὶ τῶν θάμνων καὶ τῶν δένδρῳλλίων, ἀφρόν, ὃν ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ κατὰ τόπους φρύσμα τοῦ βατράχου ἢ φτύσμα τῆς ἀνολέως. Ἄν παρμερίσῃ τις τὸν ἀφρόν τοῦτον θὰ παρκτηρήσῃ ὑποκοίτω αὐτοῦ μικρὸν σκώληκα ἐξ ἔχοντα πόδας, χρώματος πρασίνου καὶ ὑπὸ τὴν κοιλίαν κατρίνου. Ὁ σκώληξ οὗτος εἶναι ὁ τοῦ ἐντόμου τοῦ κληθέντος ἀφροφόρος ὁ ἀφρώδης (*aphrophora sprumaria*), ὑπὸ δὲ τοῦ Λινναίου τέστιξ ὁ ἀφρώδης (*cicada sprumaria*).

Ὁ ἀφροφόρος ζῇ ἐν τῷ ἀφρῷ μεχριστοῦ, τέλειον ἐντομὸν γενόμενος, ἀποκτήσῃ πτερὰ, τὸν ἀφρόν δὲ τοῦτον παρσάγει αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. Προφυλάττεται δ' οὕτω οὐ μόνον κατὰ τῆς θερμῆς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν προσβολῶν τῶν σαρκωσάγων ἐντόμων καὶ ἰδίως τῶν ἀραχνῶν, εἰ καὶ τινα τῶν ὑμενοπτέρων ἐντόμων γινώσκουσιν, ἀπομακρύνοντα τὸν ἀφρόν, νὰ ἐπιπίπτωσι κατὰ τῶν μικρῶν τούτων σκωλήκων.

Ὁ σκώληξ τοῦ ἀφροφόρου δὲν δύναται νὰ ζήσῃ πολὺ ἔξω τοῦ παραδόξου τούτου περικαλύμματος· πειράματα γενόμενα κατέδειξαν ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἅμα ἀποσυρθὲν ἀρχεται ἐλαττούμενον κατ' ἔγκον καὶ τὸ δυστυχὲς ἐντομὸν θνήσκει ὡς ὁ ἐκ τῆς θηλάττης ἀνασυρθεὶς ἰχθύς.

Ὁ Σουηδὸς φυσιοδύτης Γέερ, ἠθέλησε νὰ μάθῃ πῶς τὰ ἐντομα ταῦτα παράγουσι τὸν ἀφρόν καὶ τὸ κατάρθωσι κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ἀπέσυρεν ἐν ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἀφροῦ τοῦ, τὸ ἐκκάθρισε καλῶς διὰ πτεροῦ καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ νεκροῦ κλάδου αἰγοκλήματος νεώστι κοπέντος, τὸ ὅπερ ἐνέθεσεν ἐντὸς ὕδατος διὰ νὰ διατηρῇ τὴν δροσερότητά του. Ἐκτίπιν διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρετήρησε τὰ ἑξῆς ὡς ὁ ἴδιος διηγεῖται. Ἐκτ' ἀρχῆς τὸ ἐντομὸν εὐρίσκει κατάλληλον μέρος τοῦ κλάδου ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνθέτει τὸ ἄκρον τῆς προδοσκίδος του καὶ ἐκμυζᾷ τὸν χυμὸν αὐτοῦ. Ἀποτόρων κατόπιν τὴν προδοσκίδα τοποθετεῖται ἐπὶ τινος φύλλου· ἐκεῖ δὲ μετὰ τινος κινήσεως τῆς κοιλίας τοῦ ἦν ἀναβιδάζει, κατὰβιδάζει καὶ στρέφει πανταχόθεν, βλέπει τις ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ὀπισθεν τοῦ σώματός του μικρὰν φυσαλίδαν ὑγροῦ, ἥτις διολισθαίνει διὰ τοῦ σώματός του κινουμένου. Ἀρχίζουσιν ἐκ νέου αἱ αὐταὶ κινήσεις καὶ ἰδοὺ δευτέραν φυσαλὶν τοποθετεῖται παρὰ τὴν πρώτην καὶ οὕτως ἑξακολουθοῦσιν αἱ κινήσεις καὶ ἐξέρχονται αἱ φυσαλίδες καὶ τοποθετοῦνται παρ' ἀλλήλας πρὸς τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἐν ὧσιν μένει χυμὸς ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ. Ὅλαί αὗται αἱ φυσαλίδες συνηνωμένοι ἀποτελοῦσι λεπτὰν λευκώτατον ἀφρόν, οὗ τὸ πῶρῳδες κρατεῖ τὸν ἀέρα κεκλεισμένον ἐν ταῖς φυσαλίσι καὶ ἐμποδίζει τὴν διάλυσίν του. Ἐάν ὁ χυμὸς ὃν τὸ ἐντομὸν ἐμύζησεν ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐξαντληθῇ πρὶν ἢ καλυφθῇ ὑπὸ ἀρκετοῦ ἀφροῦ, ἀρχίζει νὰ μυζᾷ ἐκ νέου μέχρις οὗ ἀποκτήσῃ νέον ἀφρόν δις τις ἐνοῦται μετὰ τοῦ πρώτου.

Ἐν τῷ ἀφρῷ τούτῳ οἱ σκώληκες τοῦ ἀφροφόρου τελοῦσι πάσας τὰς μεταμορφώσεις των· αἱ νύμφαι ἀλλάσσουσι τὸ δέρμα ἐντὸς τοῦ ἀφροῦ, ἔχουσι δὲ τὴν τέχνην νὰ ἐξατμίζωσι τὸν ἐγγίζοντα τὸ σῶμα των ἀφρόν, οὕτως ὥστε

αγματοῖς, ἐν ᾧ τὸ ἔντομον μένει ἐν ξηρῷ καὶ κινεῖται ἐλευθέρως. Τὸ δέριμα δ' ἀλλάσσουν αἱ νύμφαι σχιζομένου πρῶτον μὲν τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἶτα δὲ τοῦ ἐπὶ τοῦ θώρακος.

Τὸ φθινόπωρον αἱ θήλειαι τοῦ ἀφοφόρου εἶναι μεσταὶ ὠδῶν· εἶναι δὲ τόσῳ βαρεῖαι, ὥστε μόλις δύνανται νὰ πηδῶσιν ἢ νὰ ἵπτανται, οἱ ἄρρενες τοῦναντίον πηδῶσι καταπληκτικὰ πηδήματα πολλάκις δύο μέτρων. Εἶναι δυσκολώτατον νὰ συλληφθῶσιν, ὁ δὲ φυσιοδύτης Σβάμμερδαμ ὠνόμασεν αὐτὰς ἕνεκα τῶν πηδημάτων των Ἀκρίδας Ψύλλους.

* * Μ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ *

Ἀπὸ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν ἤρξατο ἡ καταδάφισις τοῦ τουρκικοῦ προπτεγίσματος Σερπεντζὲ τοῦ εἰς εὐρὺν προμαχῶνα περικλείοντος ὅλον τὸν μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων τῆς νοτίας κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως χώρον, νῦν δ' ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἀλλεπάλληλα κεῖνται τὰ ἀνσκαφέντα εἰσὶν αἱ τῶν περὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον παλαιότερων τε καὶ νεωτέρων κτισμάτων, ἀκόλυτον ἔχοντες τὴν θαυμασίαν θέαν τῆς πεδιάδος, τῶν λόφων, τῆς φαληρικῆς ἀμαξίτου, τῆς θαλάσσης καὶ τῶν νήσων, διότι ἐκρημνίσθη μέχρι τῆς ὑπὲρ τὰς ἀψίδας ζώνης τὸ ὀχυρωματικὸν στεφάνωμα τοῦ ἀρχαιοτέρου τοίχου. Καὶ οὕτω, μετὰ τόσα ἄλλα μνημεῖα τῆς ἀπὸ τοῦ πέμπτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ σήμερον αἰῶνος μεσολαβήσεως βεβαιότητος, ἀληθεῖς λειψανοθήκας τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ τέχνης, ἐξέλιπε τέλος καὶ τὸ βαρβαρικὸν ἄθροισμα λίθων καὶ θραυσμάτων ἑλληνικῶν μνημείων τὸ τειχίζον τὸν ὑπὸ τοῦ ἐνετοῦ μηχανικοῦ Οὐρενέδα recinto basso ἐπιστημονικώτερον καλούμενον Σερπεντζέν· ὁ δὲ μελετῶν τῶν Ἀθηνῶν τὴν τοπογραφίαν, μόνον ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος μέχρι τῆς σήμερον εἰκόνων τῆς νοτίας πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν πρὸ τῆς καταδάφισεως φωτογραφημάτων, δύναται νῦν νὰ ἴδῃ αὐτόν.

Ἐξεσφηκώθησαν δ' ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος λίθων ἀνηκόντων εἰς τὰ ἐγγυὲς ἀρχαῖα οἰκοδομήματα, κυρίως μὲν ἀρχιτεκτονικὰ τμήματα αὐτῶν, ἐπιστύλια, στυλοβάται, κίονες, κιονόκρανα ἰωνικά, πρῶχθες δὲ καὶ κάλαθος κορινθιακός πλουσιώτατος· ἔπειτα δὲ καὶ θραύσματα ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄμορφα καὶ ἱκανὰ λείψανα ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς καὶ ἄξιον λόγου τμήμα δραματικῆς διδασκαλίας κατατεθὲν ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς Ἀκροπόλεως, πλησίον τῆς ἐκεῖ κατακειμένης δεκάδος περίπου παραπλησίων τεμαχίων

* Δημοσιάζεται ἐν τῷ 5' τεύχει τοῦ βελτίου τῆς ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας, εἰρωνῶς δὲ ἐδόθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Ἀ. Δουμόν.